



PEP PARER



RABASCALL



GAMERO



SAMITIER



ESPELT

GUINOVART

► **Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses.** ☎ **De l'11 de maig al 21 de juliol.**

Diari, de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Festius, de 10 a 14 h.

■ Com molt bé assenyala el catedràtic d'Història de l'Art Eduard Carbonell, «Dins dels merescuts homenatges a Josep Guinovart (enguany es commemora el desè aniversari de la seva mort) és bo que es tingui en compte la influència que l'art romànic va tenir en la seva obra. I és bo que l'exposició es faci prop d'un monestir, en gran part medieval, com Sant Joan de les Abadesses». Un homenatge, en qualsevol cas, a un dels pintors més destacats de la segona meitat del segle XX a casa nostra i que, d'alguna manera, va encarnar l'alternativa al monopoli estètic informalista encapçalat pel geni inabastable d'Antoni Tàpies. **E. CAMPS**

COL-LECTIVA

► **Galeria Richard Vanderaa, Girona.** Carrer Auriga, 3 bxs

☎ **Fins el 27 de juny.** De dimarts a dissabte, d'11 a 13.30 h i de 17 a 20.30 h. Festius, tancat.

■ Què tenen en comú Antoni Miralda (Terrassa, 1942), Joan Rabascall (Barcelona, 1935), Benet Rossell (Àger, 1937 - Barcelona, 2016) i Jaume Xifra (Salt, 1934 - París, 2014)? Doncs que van ser prou hàbils per marxar d'un país on la dictadura eclipsava qualsevol forma de creativitat i, també, que, a l'hora d'escollir destí, van saber veure en París un possible centre europeu que, d'alguna manera, encarnava una alternativa a l'hegemonia nord-americana del moment. La galeria Richard Vanderaa porta a Girona una mostra que, fins a finals de juny, recordarà el grup d'artistes autoexiliats catalans que van treballar a París durant la dècada dels seixanta del segle passat. **E. CAMPS**

ADRIÀ GAMERO

► **Centre Cultural la Mercè, Girona.** Pujada de la Mercè, 12.

☎ **Fins al 31 de juliol.**

De dilluns a divendres, de 9 a 14 h i de 16 a 21 h. Festius, tancat.

■ Segons els responsables del Centre Cultural la Mercè de Girona, la intenció dels treballs d'Adrià Gamero (Olot, 1988) és «descobrir realitats que tenen poca visibilitat en la nostra cultura». Amb aquest propòsit, «explora territoris perifèrics entre la natura i la urbs, on les construccions i la vegetació mantenen la lluita silenciosa per la supremacia. S'hi acostava deixant de banda concepcions prèvies, amb l'afany gairebé cartogràfic d'apamar el terreny i descobrir-lo des dels buits i plens que conformen l'espai; des de l'experiència personal de l'indret i del registre fotogràfic que després trasllada a la planxa xilogràfica». Diàleg, per tant, entre espais físics i disciplines. **E. CAMPS**

MIQUEL SAMITIER

► **Casa de la Paraula, Santa Coloma de Farners.** Carrer Prat, 16

☎ **Del 18 de maig al 22 de juny.** De dilluns a dissabte, de 10 a 13.30 h. De dijous a dissabte, de 17 a 20 h.

■ La mostra de Miquel Samitier (Barcelona, 1978) vol ser un al·legat a favor de la bellesa, però no d'una bellesa abstracta entesa com a valor atemporal sinó, ben al contrari, d'una bellesa concreta que, per dir-ho d'alguna manera, emanaria de la matèria i de com aquesta s'organitza (allò que anomenem «forma»). Ho expliquen els responsables de l'espai de Santa Coloma de Farners: «En Miquel Samitier és escultor de materials i formes nobles (fusta, ferro, marbre) que ser ven llur memòria i materialitat, que combina per fer-ne peces equilibrades que tendeixen vers una expressió geomètrica pura i de tensió estàtica». **E. CAMPS**

JORDI PAGÈS

► **Celler Espelt, Vilajuïga.** Mas Espelt. ☎ **Fins al 30 de juny.**

www.espeltvicultors.com

■ Parlar de Jordi Pagès (Granollers, 1951) és parlar de diàleg entre disciplines. Dialogar i, de manera anàloga, rescatar les restes d'un naufragi cultural mitjançant l'abolició de les jerarquies entre disciplines: com Schelling i Hölderlin, Jordi Pagès aspira a un «monoteisme de la raó i del cor» fusionat amb un «politeisme de l'art» en la forma d'una nova mitologia capaç de desplegar tots els moviments de la creació. O, per dir-ho d'una altra manera: cada obra d'art hauria de ser la síntesi d'un correlat de mirades i d'intencions que provenen de totes les esferes imaginables, començant per la poesia o la pintura, passant per la música o el cinema, i finalitzant per l'inabastable calidoscopi format pel trencadís d'obres amuntegades

dins del vast pavelló dels refusats. Ho deia Fuster a propòsit de la subtil forma de militància present en la poesia de Salvat-Papasseit: «La seva poesia carregada d'invitacions a la lluita arriba a fer-nos la impressió de recomanar-la només com a exercici gimnàstic. Una espècie de parnassianisme de la lluita: lluitar per lluitar, amb el supòsit implícit que tota lluita serà en si una experiència favorable». De manera anàloga, l'art de Pagès actuaria una mica com els tanins del vi: tot i que aporten astringència, amargor, i una sensació secant a la boca, en cap cas són un defecte, més aviat tot el contrari. Mentre que el pas del temps i la criança contribueixen a afinar els tanins i fan el vi més agradable i rodó, la contemplació pausada dels treballs de Pagès ens acaba portant a un indret on la intel·ligència plàstica marida perfectament amb la sensibilitat i l'esperit més crític. **E. CAMPS**

GIRONA ► LA GALERIA DUAL PRESENTA UNA EXPOSICIÓ QUE RASTREJA ELS ORÍGENS DE LA VIDA



PELEGRÍ

Jesús Pelegrí aposta per la versió més orgànica de la pintura

JESÚS PELEGRÍ

► **Galeria Dual, Girona.** Gran Via Jaume I, 67 ☎ **A partir del 14 de juny.** De dimarts a dissabte, d'11 a 13.30 h i de 17 a 20 h.

EUDALD CAMPS

■ Jesús Pelegrí (Barcelona, 1975) fa més de dues dècades que viu i treballa a l'Empordà, a la vora del mar on poua periòdicament els grans temes de la seva obra, començant per una «fauna» que,

més enllà de l'anècdota formal, aconseguir situar-nos enfront d'un univers abstracte on l'existència s'esdevé en un parèntesi de suspensió ingràvida capaç de capturar-ho absolutament tot, començant pel temps i acabant per la memòria. En aquest sentit, no és estranya l'evolució de Pelegrí envers conceptes molt més proclius al tractament abstracte com ara el de «panspèrmia»: en el fons, la vida del món és la vida de la pintura.

CELRÀ ► JORDI MORELL BUSCA LA MEMÒRIA DEL TERRITORI A PARTIR DE LES SEVES CICATRIUS

Un pati, una merla i un tros de ferralla

JORDI MORELL

► **Cultural Rizoma, Celrà.** Plaça de l'Església, 8. ☎ **Del 13 de juny al 3 d'agost.**

Dijous i divendres, de 17 a 20 h. Dissabtes, d'11 a 14 h de 17 a 20 h.

EUDALD CAMPS

■ El títol, desconcertant, faria referència a l'estranyament que sovint ens provoca la realitat i, també, als elements dispersos que la conformen. Sigui com sigui, la proposta que Jordi Morell ahir va presentar a Cultural Rizoma s'emmarca en el treball de recerca que ha realitzat els darrers anys i que fa referència a les troballes d'artefactes de la II Guerra Mundial. Com ell mateix ens explica: «Així, a la manera de restes arqueològiques, aquests artefactes són testimonis d'històries de violència que alteren la quotidianitat, l'ordre i la tranquil·litat relativa, de ciutadans europeus. Totes aquestes notícies s'entrellacen amb múltiples conflictes armats que tenen lloc simultàniament, en diversos indrets, i són retransmesos pels mitjans de comunicació».



MORELL

Concretament, aclareix el mateix Jordi Morell, *Un pati, una merla i un tros de ferralla* es desplega mostrant els processos i derives d'una recerca que es desenvolupa dilatant-se en el temps: «A l'espai expositiu entren en diàleg una publicació amb les imatges de premsa sobre notícies relacionades amb la troballa d'artefactes explosius a les comarques de Girona, trossos de ferralla trobats a Darmstadt i una baina d'obús comprada al Mercat de Brocanters i Reciclatge de Celrà, la reproducció de l'enregistrament del cant d'una merla realitzada per Ludwig Koch en algun indret d'Anglaterra als anys 50, un petit manual alemany de química aplicada a la pirotècnia del 1912 trobat en uns encants a Gràcia (Barcelona), i un tríptic realitzat amb nitrat de potassi, sofre i carbó».

Pintura que retorna a l'essència

► La sobrietat cromàtica i la depuració formal són algunes de les constants en els darrers treballs de Pelegrí.

Un artisa amb perfil acadèmic

► Jordi Morell (Salt, 1975) és, a banda d'artista, doctor en Belles Arts. Professor associat al Departament d'Arts Visuals i Disseny de la Universitat de Barcelona, viu i treballa a Darmstadt (Alemanya) i a Barcelona.